

Sygn. akt V CSK 566/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa J. S.

przeciwko P. F.

o nakazanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 maja 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 21 maja 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) oddala wniosek adw. D. K.-M. o przyznanie ze Skarbu
Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej
z urzędu.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione. Odwoływanie się do potrzeby dokonania wykładni art. 898 § 1 k.c. świadczy o tym, że skarżąca w istocie powołuje się na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć. Wykładnią przytoczonego przepisu Sąd Najwyższy zajmował się wielokrotnie, w skardze kasacyjnej przytoczone zostały zresztą

niektóre orzeczenia dotyczące tego problemu. W szeregu orzeczeniach Sądu Najwyższego wskazywano przesłanki pojęcia rażącej niewdzięczności obdarowanego, wyjaśnione też zostało, że konkretyzacja tego pojęcia jest możliwa jedynie w konkretnych stanach faktycznych. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie przekonuje o potrzebie zajęcia się wykładnią tego przepisu przez Sąd Najwyższy po raz kolejny.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na przesłance określonej w pkt 4 art. 398⁹ § 1 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przesłanka ta nie została wykazana.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Wniosek o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu został oddalony, bowiem wnoszenie oczywiście bezzasadnych środków zaskarżenia nie jest udzieleniem pomocy prawnej, podlegającej finansowaniu ze środków publicznych.